Facír

studentský časopis

01

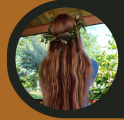
10/2026

Obsah

Úvodní slovo	03
Argema mimosae	04
Digitální demence: Přicházíme o schopnost myslet a pamatovat si?	06
Chladnokrevní koně	08
Koně v myslivosti	10
Po nás	13
Svítící houby	14
Školní kapela Lesní ticho	15
Zlatobýl kanadský	18

Graficky zpracovali Tamara Černá a Maxmilian Šturm.

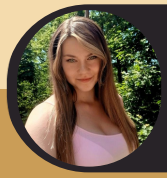

Tamara Černá
@tamaracerna
3.A, Lesnictví - šéfredaktorka

Maxmilian Šturm
@max_st_6156
2.B, Lesnictví - grafik

ÚVODNÍ SLOVO

Bidlová Natálie
@natkabidlova
2.L, Lyceum - šéfredaktorka

Rok se s rokem sešel a opět jsme usedli do školních lavic. Nový školní rok je tady a s ním přichází i nové vydání našeho školního časopisu Facír. Přes prázdniny se toho možná zase tolik nezměnilo – škola pořád stojí na stejném místě, chodby jsou stále stejně známé a prázdniny utekly rychleji, než bychom si přáli. Jednu změnu ale přece jen máme. V redakci už s námi není náš kolega Vojta Čížek, který mě s Tamarou ze 3.A předal pomyslné redakční pero a vydal se zase o kus dál. Budeme se snažit, aby vám Facír i nadále přinášel zajímavá témata, rozhovory, ankety, články a hlavně něco, co vás bude bavit číst.

Zároveň bychom chtěly, aby Facír nebyl jen „časopis redakce“, ale časopis celé školy. Budeme proto rády za vaše nápady, připomínky, názory i tipy na témata, kterým bychom se mohly věnovat. Pokud máte ve škole někoho, koho bychom měly vyzpovídat, zajímavý příběh, téma, které stojí za zmínku, nebo třeba nápad na anketu, určitě nám dejte vědět. Právě díky vám může být každý další Facír trochu jiný.

Doufáme, že se nám podaří Facír dál rozvíjet a že si v něm každý z vás najde něco, co ho zaujme.

Argema mimosae

Saturnie mimózová

Veronika Česáková
@veru_ka05
4.A, Lesnictví - redaktorka

Je to noční motýl, který se vyskytuje v jihovýchodní a východní Africe, jako například v Keni, Tanzanii, Zimbabwe, ale nejvíce v Mosambiku, kde jsou pro něj nejideálnější podmínky.

Ideální podmínky:

- dostatek vhodné vegetace (akácie),
- teplé klima,
- stabilní přirozené prostředí.

Tento motýl má čtyři stádia vývoje:

- vajíčko,
- housenka,
- kukla,
- dospělec.
- Vajíčko

Vajíčko

- samice naklade desítky vajíček za svůj krátký život,
- 1 až 2 mm,
- na začátku je bílé, postupně se barví do světle hnědé,
- klade je na spodní stranu listů, nejvíce akácií,
- inkubace trvá 7 až 10 dní.

Housenka

- 8 až 10 cm, světle zelená (na těle má bílé výrůstky kvůli ochraně), hlavička je tmavší,
- živí se akácií nebo eukalyptem,
- roste velmi rychle a během růstu několikrát svléká kůži neboli „larvální instary“,
- když vyroste do plné velikosti, přestane žrát a zakuklí se

Kukla

- 5 až 6 cm,
- hnědý oválný kokon,
- pevný, z hedvábí,
- je zavěšená na hostitelských rostlinách,
- kuklení trvá 2 až 4 týdny, ale pokud je chladno, dochází k takzvané diapauze (klidový stav), kdy se vývoj zastaví a pokračuje až v lepších podmínkách.

Dospělec

- až 15 cm,
- žlutozelená barva s očkovitým vzorem,
- zadní křídla mají dlouhé ocasy, které vypadají jako stuhy (mohou být i přes 20 cm),
- tělo je chlupaté, měkké a zavalitější,
- nachází se zde pohlavní dimorfismus: samec má větší tykadla kvůli vyhledávání samic podle pachových signálů, samice je poměrně větší, ale má kratší tykadla,
- žije jen 4 až 7 dní,
- nemá ústní ústrojí, potravu přijímá pouze housenka.

Zajímavosti

- Díky svým ocasům je považován za jednoho z nejkrásnějších afrických motýlů.
- Má výborný čich, ale zato slabý zrak.

Digitální demence: Přicházíme o schopnost myslet a pamatovat si?

Denisa Horká
@_denulilinka_
4.A, Lesnictví - redaktorka

Upozornění na zprávu, blikající displej, krátké desetivteřinové video a za pár sekund další. Takhle dnes vypadá běžný den většiny z nás. Teď nechci tvrdit, že jsou technologie čisté zlo, sama chytrý telefon denně používám a v mnoha věcech nám neuvěřitelně usnadňuje život. Existují aplikace, které nám šetří čas, pomáhají se studiem nebo nás spolehlivě dovedou do cíle. Jenže vedle toho se postupně tvoří návyk, kvůli kterému jako by náš mozek pomalu přicházel o své základní schopnosti. Jedno je totiž jisté, neustálá přítomnost technologií nás dělá pohodlnějšími.

Tento stav vzniká tím, že si zvykáme mít všechno hned a bez námahy. Dříve si lidé museli zapamatovat telefonní čísla svých blízkých, trasu na výlet nebo důležitá data. Dnes je to ale jinak. Když něco nevím, během tří sekund to vyhledám na internetu. Jenže tím, že informace nemusíme v paměti vůbec udržet, náš mozek přestává trénovat.

Odborníci pro tento jev dokonce začali používat pojem digitální demence. Další věcí je, že výrazně klesá naše schopnost se delší dobu soustředit. Sledování krátkých videí na sociálních sítích nás zvyklo na neustálý přísun nového dopaminu, a tak je pro spoustu z nás problém přečíst si souvislý text v knize nebo udržet pozornost při delším výkladu ve škole.

Na dopad technologií si může utvořit každý svůj vlastní názor. Za zmínku by ale určitě stál příklad z jedné zahraniční studie, kde zkoumali skupinu studentů.

Studenti měli za úkol vyřešit logické úlohy. Jedna skupina měla své telefony položené na stole lícem dolů, druhá skupina je měla v tašce a třetí je musela nechat úplně ve vedlejší místnosti. Přestože byl telefon na stole vypnutý a nikdo na něj nesahal, studenti z první skupiny dosáhli výrazně horších výsledků než ti, kteří telefon vůbec neměli u sebe. Už jen pouhá přítomnost telefonu v naší blízkosti totiž podvědomě zaměstnává část naší mozkové kapacity, protože neustále blokujeme nutkání se na něj podívat.

Úplně bez viny nejsou ani nejnovější nástroje jako generativní umělá inteligence. Místo abychom přemýšleli nad kompozicí slohu, logickým uspořádáním myšlenek nebo hledali správná slova, necháváme za sebe tvořit texty algoritmy. Ztrácíme tím schopnost kritického myšlení i vlastní kreativitu. Je sice málo případů, kdy by lidé v našem věku úplně zapomněli číst nebo psát, ale riziko, že zlenivíme a nebudeme schopni samostatně uvažovat, rozhodně není nulové. Proto když chceme zachovat svou mentální kondici a paměť, chovejme se k vlastnímu mozku s úctou a trénujme ho.

Zkrátka to, že je něco pohodlné a dostupné na jedno kliknutí, nemusí být pro naše hlavy vždycky to nejlepší a je na každém z nás, jak se k tomu rozhodneme přistoupit.

Chladnokrevní koně

Viktorie Skalická
@ viki_skalickaa_
2.B, Lesnictví - redaktorka

Už v minulém čísle školního časopisu Facír jsme se bavili o chladnokrevných koních v lese a jejich využití. Nyní se pojďme podívat ještě na další plemena vhodná k těžké práci v lese.

Peršeronský kůň

Peršeronský kůň je mohutné chladnokrevné plemeno, které pochází z francouzského regionu Le Perche. Jeho historie sahá několik staletí do minulosti. Na jeho vzniku se podíleli místní francouzští koně a také koně, kteří byli schopni vykonávat těžkou práci.

Stavba těla a jejich charakter

Peršeroni mají mohutnou a svalnatou postavu, silný krk, široký hrudník a pevné končetiny. Přestože jsou velmi velcí a těžcí, bývají poměrně pohybliví. Nejčastěji se setkáváme s vraníky a bělouši, tedy černými nebo šedými koňmi. Mají většinou klidnou a vyrovnanou povahu a dobře snášejí namáhavou práci.

Využití

V minulosti byli peršeroni využíváni především v zemědělství. Pomáhali při orbě, tahání vozů a přepravě těžkých nákladů. Před rozšířením traktorů byli velmi důležití také ve městech, kde tahali povozy a přepravovali zboží.
Velký význam měli také v lesnictví. V lese dokázali tahat pokácené kmeny z míst, kam se nedostala těžká technika.Práce s koněm může být v některých částech lesa šetrnější k půdě a mladým stromkům než práce velkých lesních strojů.

Kůň se dokáže pohybovat po úzkých cestách a při správném vedení může vytahovat dřevo s menším poškozením okolí.
Dnes už peršeroni nejsou v běžném zemědělství tak potřební, jako v minulosti, protože většinu těžké práce převzala mechanizace. Přesto se stále využívají v lesnictví, při práci v zemědělství, v zápřahu, při slavnostních akcích a také pro rekreační účely. Díky svému vzhledu a síle jsou oblíbení také na výstavách.

Fotografie Peršeronského koně

Polský chladnokrevník

Polský chladnokrevník je plemeno koně, které pochází z Polska. Je známý především svou velkou silou, odolností a klidnou povahou. V minulosti byl chován hlavně pro práci v zemědělství, kde pomáhal s orbou, přepravou nákladů a dalšími těžkými pracemi.

Historie

Historie tohoto plemene sahá do doby, kdy bylo potřeba vyšlechtit silné a odolné koně vhodné pro náročné podmínky. Na jejich vzniku se podílela různá evropská chladnokrevná plemena. Postupně se chov přizpůsoboval potřebám polského zemědělství a dopravy.

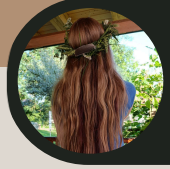
Využití

Dnes se využívají méně v zemědělství, protože většinu těžké práce převzaly stroje. Stále však nacházejí uplatnění například v lesnictví, vozatajství, v tradičním zemědělství nebo jako reprezentativní a pracovní koně. Díky své klidné povaze a síle jsou oblíbení také mezi některými chovateli. Polský chladnokrevník je tedy důležitou součástí polské historie chovu koní. Připomíná dobu, kdy byli koně nezbytnou součástí každodenní práce lidí.

Fotografie Polského chladnokrevníka

Koně v myslivosti

Tamara Černá
@tamaracerna
3.A, Lesnictví - šéfredaktorka

Milí čtenáři,
v letošním prvním čísle našeho studentského časopisu bych vám ráda představila využití koní v myslivosti. Mnoho trenérů, rekreačních i závodních jezdců nemá představu o tom, jakou úlohu na honech kůň může zastávat a jak důležitou roli tato mohutná zvířata v historii myslivosti hrála.

Historie parforsních honů
Název „parforsní“ pochází z francouzského výrazu par force, což znamená „silou“. Tento způsob lovu vznikl ve Francii v 16. století a svého vrcholu dosáhl v období baroka. Odtud se rozšířil do dalších evropských zemí, zejména do Německa, Rakouska a českých zemí.
Parforsní hon byl výsadou panovníků a šlechty.

Lov se zaměřoval především na jelení zvěř, daňky, divoká prasata, ale i kachny. Účastníci lovu sledovali zvěř na koních za pomoci smečky speciálně cvičených loveckých psů. Cílem bylo pronásledovat zvěř až do jejího úplného vyčerpání. Koně bylo možné využívat zejména v rovných, otevřených a bezlesých terénech bez velkých překážek, kde se lovec na koni mohl bezpečně přiblížit k lovené zvěři na dostřel.

Ne každý kůň se však dal pro lovecké účely upotřebit, jak si dnes možná veřejnost myslí. Tito lovečtí parťáci museli projít náročným výcvikem, být věrní, krotcí, klidní, dobře přiježdění a ostřílení. Vhodnými adepty pro tento výcvik bývají koně s již předurčenými loveckými vlohami. Nejčastěji se využívají plemena jako irský hunter, anglický plnokrevník nebo český teplokrevník. Pro vytrvalostní lov je vhodný arabský plnokrevník nebo kůň Kinských. Absolutní špičkou v honáctví a westernových disciplínách jsou pak american quarter horse a appaloosa.

Parforsní hony v myslivosti: Tradice jezdeckého lovu
Parforsní hon patří mezi nejvýznamnější historické formy lovu, které po staletí formovaly mysliveckou kulturu evropské šlechty. Ačkoli se dnes již v původní podobě neprovozuje, zůstává významnou součástí mysliveckých tradic a jezdeckého umění.

Průběh honu

Parforsní hon představoval náročnou a organizovanou akci. Nejprve stopaři nalezli vhodný kus zvěře a určili směr jeho úniku. Po vypuštění psů následoval hlavní jezdecký doprovod. K parforsním honům neodmyslitelně patří lovečtí psi ze skupiny honičů, jako je bígl, foxhound nebo harrier. Psi zvěř sledovali podle pachové stopy a jezdci se snažili držet krok se smečkou.

Lov často trval několik hodin a vedl přes lesy, pole i vodní překážky. Jakmile byla zvěř unavená a zastavila se, byla usmrcena chladnou nebo střelnou zbraní. Celý lov doprovázely myslivecké signály, které lovčí troubili na borlice a lesnice, jak to známe i dnes.

Parforsní hony v českých zemích

Významným centrem parforsních honů byly především šlechtické dvory. Nejznámější byly hony pořádané za vlády císaře Karla VI. a později také na panstvích významných českých a moravských rodů. K rozvoji této tradice přispěly rozsáhlé obory a kvalitní chovy loveckých psů.

Parforsní hon nebyl pouze lovem, ale také významnou společenskou událostí. Účastnily se jej přední osobnosti politického i kulturního života a stal se symbolem prestiže a moci.

Současnost

Dnešní legislativa a moderní etické zásady myslivosti neumožňují pořádání parforsních honů v původní podobě. Tradice však přežívá v podobě jezdeckých jízd na uměle založené stopě, takzvaných drag huntů. Při nich psi následují živou zvěř, ale předem připravenou pachovou stopu. Zachovává se tak jezdecká a kynologická tradice bez zbytečného utrpení zvěře.

Současnost

Dnešní legislativa a moderní etické zásady myslivosti neumožňují pořádání parforsních honů v původní podobě. Tradice však přežívá v podobě jezdeckých jízd na uměle založené stopě, takzvaných drag huntů. Při nich psi nenásledují živou zvěř, ale předem připravenou pachovou stopu. Zachovává se tak jezdecká a kynologická tradice bez zbytečného utrpení zvěře.

Co má společného svatý Hubert s jezdectvím?

I zkušení se nad touto otázkou mohou pozastavit. Svatý Hubert je patronem lovců a myslivců, ale také jezdců a jezdeckého sportu celkově. Spojení svatého Huberta s jezdectvím vychází jak z jeho životní legendy, tak z hluboké tradice, která v jezdeckém světě přetrvala dodnes.

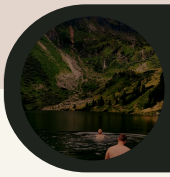
V jezdeckém prostředí je jméno svatého Huberta živé především díky Hubertským jízdám (zkráceně Hubertus). Ty se pořádají na podzim (kolem světcova svátku, 3. listopadu) jako oficiální a slavnostní zakončení jezdecké a sportovní sezóny. Jedná se o simulovaný hon, tedy o přímou připomínku historických parforsních honů. Jezdci v čele s „masterem“ jedou v terénu za liškou, kterou dnes symbolicky představuje jezdec s liščím ocasem připevněným na rameni. Cílem ostatních je v závěrečném halali tento ocas strhnout. Pro dnešní svět jezdců je to na mnoha místech jedna z mála příležitostí, jak si tento tradiční způsob jízdy připomenout.

Parforsní hony představují významnou kapitolu evropské myslivecké historie. Připomínají dobu, kdy byl lov nejen prostředkem získávání zvěřiny, ale také ukázkou společenského postavení, jezdeckého mistrovství a precizní práce loveckých psů.

Po nás

Jakub Mojžíš
@jakubmojz13
4.A, Lesnictví - redaktor

V údolí se probouzí den,
nad loukou stoupá bílá pára,
na listech třpytí se ranní sen
a tráva chladí bosá chodidla.

V dálce se probouzí starý les,
jehož kmeny pamatují víc,
než kolik stačí jeden lidský věk,
než kolik dokážeme vůbec říct.

Tam, kde dnes kvete mateřídouška,
možná kdysi stál něčí dům.
Čas všechno tiše vezme do dlaní
a odnese to jako dým.

I řeka, která nezná strach,
si jednou najde jiné břehy.
A kámen, který odolal horám,
se rozpadne na prach a střepy.

Jen les dál roste do ticha,
rok po roce, bez jediného slova.
Na jaře oblékne zelený šat,
na podzim jej zase odevzdá.

A člověk chodí mezi stromy
a myslí, že svět patří jemu.
Přitom je jen krátkým stínem,
který se ztratí v jejich kmenu.

Až jednou dohoří náš den
a naše jména smyje déšť,
les nebude truchlit za člověkem —
jen znovu vyraší jeho zeleň.

Kořeny obejmou prázdnou zem,
kde kdysi kráčel lidský krok,
a mezi trávou, tiše, beze jmen,
poběží dál ten nekonečný rok.

Svítící houby

Martin Klůc
@martin_kluc
4.A, Lesnictví - redaktor

V hlubokých lesích po celém světě lze v noci narazit na neobvyklé houby, které ve tmě světélkují jasně zeleným nebo žlutavým světlem. Tento přírodní úkaz se nazývá bioluminiscence.

Jak světlo vzniká?

Houby nesvítí kvůli nahromaděnému slunečnímu záření z průběhu dne, ale díky chemické reakci uvnitř vlastních buněk. Organická sloučenina luciferin reaguje s kyslíkem za přítomnosti enzymu luciferázy. Při této reakci vzniká studené světlo, což znamená, že se téměř 100 % energie přemění na světlo a nevyzařuje se téměř žádné teplo.

Proč houby svítí?

- Rozšiřování výtrusů: Světlo v nočním lese přitahuje hmyz a brouky. Ti na houbu dosednou, přichytí se na ně výtrusy (spory) a hmyz je pak roznese po okolí.
- Ochrana před sežráním: Některé výzkumy naznačují, že záře může sloužit i jako varování pro býložravce, že houba obsahuje hořké nebo toxické látky.

Kde je najdeme?

Vědci dnes znají přes 100 druhů svítících hub. Nejjasněji září druhy z tropických deštných pralesů (například Mycena chlorophos).

Svítící houby však máme i v české přírodě:

- Pařezník obecný (Panellus stipticus): Drobná houba rostoucí na dřevě listnáčů, jejíž lupeny v noci jemně zeleně světélkují.
- Václavky (Armillaria): U václavek nesvítí samotné klobouky, ale jejich podhoubí (mycelium) prorostlé starými pařezy.

ŠKOLNÍ KAPELA LESNÍ TICHO

Magdaléna Šírová
@m.sirovaa
4.B, Lesnictví - redaktorka

Jsme školní rocková kapela, která hraje jak vlastní písničky s texty od pana učitele Marka Nývlta, tak originály od známých českých hudebních skupin. S kapelou začali už v době základní školy Honza Mádl (sólová kytara) a Vašek Korbela (basová kytara), kapela se ale po nástupu na střední školu rozpadla. A tak kluky napadlo pokračovat v ní i zde. Nejdříve oslovili učitele Marka Nývlta, který hraje na elektrickou kytaru a potom Majdu Šírovou, která hraje na bicí. O rok později se k nám také přidali ti nejlepší zvukaři Max Šturm a Olda Rozlívka. Za ty 3 roky, co tu kapela působí, prošla několika změnami, jak z řad lidí, tak změnou loga návrhem vlastních triček. Velkým obohacením našeho hraní jsou koncerty, na kterých jsme hráli na Českých lesnických dnech, oslavách školy nebo třeba jen tak v aule. Zkoušíme každý čtvrtek od 18 h v 5. patře chlapeckého internátu, tak neváhej a přijď!

Marek Nývlt

Pedagog

Marek

Lesu zdar,

já jsem Marek. Na akustickou kytaru hraji už sedmým rokem. Za tu dobu jsem zjistil, že struny mají jednu zvláštní vlastnost. Člověku občas nedají pokoj, dokud z nich nevyloudí tu správnou melodii. V kapele hraju na elektrickou kytaru, především doprovod. Kromě hraní také skládám texty písní a zatím jich mám na kontě kolem dvaceti. Hudebně se nerad uzavírám do jedné škatulky. Mám rád všechno, co má nápad, energii a dokáže člověka chytit. Od dětských a filmových písniček, přes klasiku, disco, techno, punk, rock až po thrash metal nebo hardcore. Prostě když má písnička správný náboj a člověku se po prvních tónech začne hýbat hlava nebo noha, je to dobré znamení. Mojí velmi oblíbenou kapelou je Sepultura.Už od patnácti let jsem měl sen hrát v kapele. Dnes si můžu říct, že se mi tenhle sen splnil. A když si k tomu člověk může zahrát před publikem na Českých lesnických dnech nebo při oslavách 170. výročí založení naší školy, jsou to zážitky, na které se jen tak nezapomíná.

Jan

3.B, Lesnictví

Honza

Čau,

já jsem Honza. Na kytaru hraju už 10 let. Nejradši hraju rock a punk. Právě proto jsem si vybral zrovna kytaru, jelikož mi perfektně k tomuto žánru seděla.

Václav

3.B, Lesnictví

Vašek

Čau,

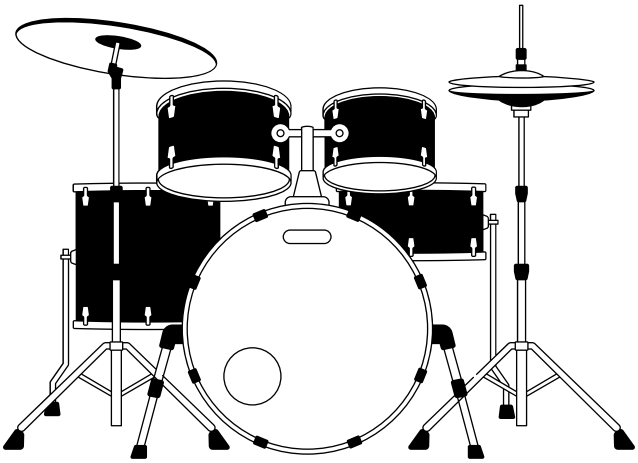
já jsem Vašek a na elektrickou baskytaru hraju necelé čtyři roky. Vybral jsem si ji, protože se mi líbil její hlubší zvuk a tehdy navíc v kapele baskytara chyběla. Byl tedy ten nejlepší čas si ji pořídit a začít hrát. Nejraději hraju power metal a rock. Mým přáním je jednou mít pětistrunnou baskytaru.

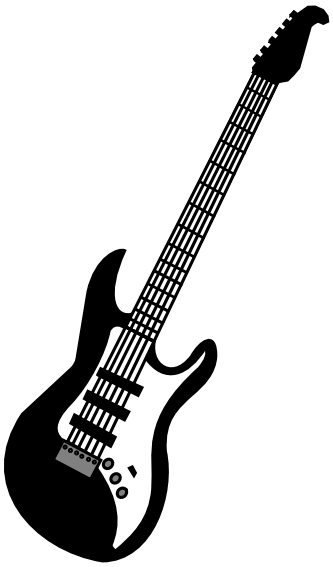
Magdaléna Šírová
@m.sirovaa
4.B, Lesnictví - redaktorka

Majda

Ahoj,
já jsem Majda. Na bicí hraju už šestým rokem a mám toho nejlepšího učitele. Hrát na bicí jsem začala díky hudební skupině Jumping Drums, od které jsem před pár lety dostala paličky. Dlouho mi doma jen ležely, ale pak jsem se rozhodla, že to zkusím, a nakonec mě hraní drží až dodnes.
Hra na bicí mě naplňuje. Dá se při ní skvěle vyjádřit spousta emocí a hrát vše, co se člověku líbí. Nemám žádný konkrétní žánr, který by mě bavil nejvíce. Hraju všechno, co se mi líbí, od Jelenů přes Green Day až po Sabaton.

Lesní lékárna
Zlatobýl kanadský

David Foukal

MENDELU

S přicházejícím podzimem přichází i spousta neduhů, jež by lesníka mohly položit na kavalec s horečkami, chrapotem či až tuberáckými kašli. Dobrý lesník však ví, že po celý rok má k dispozici neurekom bylin, které prevenci takových neduhů podpoří, ba i jejich zahánění usnadní.
Inu, s koncem léta na rumištích, kolejních náspech, haldách po úklidu bahna s kamením, na skládkách, ve světlinách či kolem cest na pasece najdeme zlatobýl kanadský (Solidago canadensis). Zlatobýl nejde přehlédnout, pakliže se drží svých biologických predispozic, kdy může lesníkovi sahat po kolena, ba dokonce ho i přerůst. Patří do čeledi Asteraceae. Je to trvalka, co snese ledacos, a označuje se také někdy jako invazivní. V hroznech uspořádané skupiny květních úborů žluté barvy, které tvoří tvar stříšky, pak jsou naším největším zájmem.
Květy zlatobýlu stříháme, ale dají se i dobře zalamovat, vlákna lodyhy totiž nedrží tak pospolu jako např. u pelyňku, kde se pak rveme s ohybným stonkem i s kořínky. Nejlepší cestou k jeho sušení je vzdušná půda, kde nesvítí přímé slunce, nebo, když doma není místo, dají se sušit v seníku krmelce.

Proč by lesník měl však zlatobýl přidat do své lesní lékárny? Nalejme si čistého vína. Ne opravdu, protože zlatobýl vyplachuje naše ledviny, čímž brání tvorbě zánětů v nich a pak i dále v těle. A když říkám vyplachuje, tak i od ledvinových kamenů. Nejen to, ale pokud lesníka stihne zánět močových cest, je jednou z mála bylin, které dokážou odvést „více práce“, a to díky vysokému obsahu látek

P působících jako antibiotika. ro děvčata by měl být ještě více na mysli, protože veškeré křeče a záněty močových cest velmi dobře tlumí a pomáhá se jich zbavit. Také, což nikomu nepřeji, avšak takovou zákaznici jsem měl, jí zlatobýl konečně ulevil od závažných gynekologických potíží, snad stačí, když uvedu polypy a endometriózu, a tady to uzavřeme.

Zmínil jsem antibiotika. Inu, téma ožehavé v dnešní společnosti, která nedokáže pro nic vyčkat, což však přece není vlastností lesníka... nebo? Zlatobýl se antibiotickými účinky dokáže rovnat i antibiotikům farmakologickým, avšak i on má svou specializaci, a to, jak jsem zmínil, čisté ledviny, čistá krev. Např. proti borelióze si s ním nepomůžeme. Ale při nějaké té chřipce či zánětech, a z vlastní zkušenosti přidám, že i záněty zubů velice dobře tlumí, je nám víc než dost a ten nejvyšší benefit je, že nám nezničí mikroflóru střev, o které dnes velmi dobře víme, že je základem celého imunitního systému. Tím vás nechci popouzet: pijte zlatobýl a už nechoďte k lékaři. Avšak je to velmi dobrá mírnější cesta.

Tím ale stále nekončíme. Problémy s kůží? Ano, dnes velmi časté. Takový ekzém a jiné jsou pro něj také polem působnosti. Mastička je jednou z možností, avšak i tak můžeme zůstat stále u čaje či tinktury. Ono zlatobýlek nám i pomáhá s tím, jak nás peče slunce. Oproti třezalce, která nám svými fotosenzitivními látkami přivodí po ozáření letním sluncem fleky na kůži, zlatobýl pomáhá s adaptací a rezistencí na sluneční záření.

A bolavé klouby či dna? Také celkem nemilá záležitost, která se dá tlumit pomocí zlatobýlu. Ono přeskočím zase jinam, a to do lymfy. Tu nám totiž stimuluje a tak pomáhá její správné funkci. Ano, vracím se zase na začátek, kdy lymfatický systém přímo navazuje na ledviny, a zase doprostřed nás, tedy na naše střeva.

Tento lidový název si zlatobýly vysloužily díky své schopnosti urychlit hojení zlomenin. Tak také překládají prameny jeho vědecký název, však i pro mne je ta citace zmatečná, tak vás jí ušetřím. Co ale tedy s ním, aby lesníkovi pomohl? Máme hnedle tři možnosti: čaj, tinkturu a mast

.

Na čajovou směs sbíráme tedy celé vršky s květy, které sušíme vzhůru nohama na provázku nebo plátně (záclona je také super, ale pozor na manželku). Celkem ztuha to jde, ale větvičku po větvičce přejíždíme mezi nehty, abychom strhli usušené květy. Ty pak sesypeme do sklenic. ANO, SKLENICE. Žádný látkový pytlík, to pak bylina ztratí těch 60 % účinných látek ne za osm měsíců, ale za dva. Takto nachystaných květů si do čaje s medem dáváme dvě čajové lžičky na 600 ml hrnek.

Při preventivní kúře pak pijeme jeden takový velký hrnek ob den po dobu dvou měsíců a pak zase měsíc vynecháme. Při nachlazení, chřipce apod. si jej dáme i dva hrnky denně. Však jiná písnička to je při opravdu vyplachování ledvin, tam jsou dva litry málo. Pro dámy, kdyby je to tam dole opravdu zastihlo, dávka na akutní problémy je cca dvě lžičky na 300 ml, ráno a večer, ale ne dlouhodobě!

Tinktura je také skvělá věc. Vlastně „nesmrtelná“, poněvadž účinnost tinktury zůstává konstantní oproti sušené droze, která vyprchá. Na 200 ml tinktury užijeme cca 50 g polosuchých květů. To pak někde ve sklenici od okurek necháme ve skříni alespoň měsíc louhovat a poté scedíme a dáme do kapátka. Dávka by neměla být vyšší než jedna kapka na jeden kilogram tělesné váhy za den, rozloženo do dvou dávek (ráno a večer).

A mast si uvaříte ze sádla, neboť ta vazelína nebo bambucké máslo stojí nekřesťanské peníze...

Inu, snad jej ještě nějaký posbíráte, pokud o něm slyšíte poprvé, a pamatujte: VŽDY necháváme 1/3 byliny na místě, kde sbíráme, aby se mohla vysemenit na další rok.

Buďte zdrávi! Loučí se Lesník Fuki, lesník a bylinář.

Chcete se zapojit do dění časopisu Facír? Staňte se součástí naší redakce! Napište redaktorům na jejich sociální sítě.

facir.clatrutnov@seznam.cz

@facir.clatrutnov